

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 438

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 11 iunie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 462 din 22 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	2-3	Decizia nr. 471 din 22 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	9-11
Decizia nr. 465 din 22 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală	3-5	Decizia nr. 545 din 13 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3, art. 124 alin. 1 și art. 147 din Codul familiei	11-12
Decizia nr. 466 din 22 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458, art. 461 lit. d) și art. 414 ² alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală	5-7	Decizia nr. 562 din 15 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	13-14
Decizia nr. 469 din 22 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 1 lit. a) din Codul penal	7-8	Decizia nr. 588 din 20 mai 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 516 pct. 8 din Codul de procedură civilă	14-16
Decizia nr. 470 din 22 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1 din Codul penal	8-9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 462**

din 22 aprilie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (4)
din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, excepție invocată de Societatea Comercială „Aguaserv” — S.A. din Tulcea în Dosarul nr. 1.688/327/2007 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 170 D/2008 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, excepție invocată de Societatea Comercială „Man Grup Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 12.289/4/2006 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea, întrucât dosarele au obiect identic.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 170 D/2008 la Dosarul nr. 33 D/2008, care este primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire și la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 12 decembrie 2007 și 23 august 2007, pronunțate în dosarele nr. 1.688/327/2007 și nr. 12.289/4/2006, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ și Tribunalul București — Secția a IV-a civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție invocată de Societatea Comercială „Aguaserv” — S.A. din Tulcea și, respectiv, Societatea Comercială „Man Grup Construct” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Societatea Comercială „Aguaserv” — S.A. din Tulcea susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 21

alin. (1) și (3), deoarece „nu stabilește o procedură de urmat în situația în care debitorul cu rea-credință refuză primirea hotărârii judecătorești. De exemplu, nu se prevede o procedură de aducere la îndeplinire a comunicării hotărârii în cauză prin publicitate, fapt ce creează prejudicii operatorilor de servicii publice și încurajează răii platnici să nu își plătească datoriile”.

De asemenea, Societatea Comercială „Man Grup Construct” — S.R.L. din București, în motivarea excepției de neconstituționalitate, a susținut că dispozițiile art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 sunt neconstituționale prin raportare la următoarele prevederi:

— art. 16 alin. (1)—(3) din Constituție, întrucât „legiuitorul a avut în vedere doar apărarea intereselor debitorului, în sensul prevenirii imposibilității acestuia de a se apăra, dar a încălcat drepturile creditorului, prin crearea unor situații în care acesta obține ordonanța care conține somația de plată, dar nu o poate pune în executare din pricina imposibilității de realizare a procedurii de comunicare către debitor prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire”;

— art. 21 alin. (2)—(3) din Constituție și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece „prin instituirea unei dispoziții legale care duce la ineficacitatea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în sensul celor menționate anterior, se îngreșează dreptul creditorului de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime; astfel, se încalcă accesul liber la justiție al creditorului prin faptul că, deși are o hotărâre favorabilă, aceasta nu poate deveni irevocabilă datorită neîndeplinirii procedurii prevăzute de art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, actul de justiție nefiind finalizat”;

— art. 124 din Constituție, întrucât, „față de motivele arătate anterior, rezultă că dispoziția legală contestată dovedește că justiția nu este imparțială și egală pentru toți”;

— art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 paragraful 2 din Protocolul nr. 12 adițional la Convenție, întrucât, „în lipsa declarării neconstituționalității art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, instanțele vor fi nevoite să țină cont de dispoziții stabilite de legiuitor și de decizia de îndrumare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, favorizându-l astfel pe debitor în detrimentul creditorului”.

Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ și Tribunalul București — Secția a IV-a civilă au considerat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor din Legea fundamentală invocate. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale cu privire la aceleași dispoziții legale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, criticile formulate, precum și textele din Constituție invocate ca fiind încălcate, Curtea constată că prevederile art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 au mai făcut obiectul controlului în fața Curții.

Prin numeroase decizii, de exemplu prin Decizia nr. 638 din 24 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.180 din 28 decembrie 2005, răspunzând unor critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în prezentul dosar și prin raportare la aceleași texte din Constituție, Curtea

Constituțională, respingând excepția ridicată, a constatat constituționalitatea acestui text de lege.

De asemenea, în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 1.148 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2008, Curtea Constituțională a constatat că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, cu modificările și completările ulterioare, atât în ansamblu, cât și din examinarea separată a unora dintre dispozițiile sale, este constituțională.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele cuprinse în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

De altfel, autorii excepției de neconstituționalitate critică reglementarea art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, deoarece nu stabilește o procedură de urmat în situația în care debitorul cu rea-credință refuză primirea hotărârii judecătorești. Curtea reține că prin critica de neconstituționalitate se are în vedere completarea textului de lege, soluția legislativă în cauză nemulțumindu-l pe autorul excepției din prisma a ceea ce nu cuprinde. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. În consecință, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, neintrând în competența Curții Constituționale modificarea actului supus controlului său în sensul dorit de autorul excepției.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție invocată de Societatea Comercială „Aguaserv” — S.A. din Tulcea în Dosarul nr. 1.688/327/2007 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ și de Societatea Comercială „Man Grup Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 12.289/4/2006 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 465

din 22 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Marinela Mincă — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nelu Gioni Cazacu în Dosarul nr. 2.036/89/2007 al Curții de Apel Iași — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.036/89/2007, **Curtea de Apel Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Nelu Gioni Cazacu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva încheierii prin care au fost respinsă cererea de revocare a măsurii arestării preventive.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate încalcă dispozițiile art. 16, 20, 21, 23, 24, 52, 53 și 129 din Constituție, precum și ale art. 1, ale art. 6 paragraful 1 și ale art. 13, 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu poate formula o cale de atac împotriva încheierii prin care s-a respins cererea inculpatului de revocare a măsurii arestării preventive.

Curtea de Apel Iași — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 141 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală, introduse prin Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, și au următorul cuprins: „*Încheierea prin care prima instanță sau instanța de apel respinge cererea de revocare, înlocuire sau*

încetare de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 141 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare similară și prin raportare la dispozițiile art. 16 privind *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 privind *Accesul liber la justiție*, art. 23 privind *Libertatea individuală* și art. 129 privind *Folosirea căilor de atac* din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ca și în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 156 din 27 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 19 martie 2007, și prin Decizia nr. 330 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 11 mai 2007, Curtea Constituțională a respins excepția ca neîntemeiată, pentru considerentele acolo reținute.

Cele statuate prin deciziile evocate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, în care au fost formulate, în esență, aceleași critici de neconstituționalitate și nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței.

În plus, în acest dosar se mai invocă încălcarea următoarelor dispoziții:

— art. 24 din Constituție privind *Dreptul la apărare* raportat la art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind *Dreptul la un recurs efectiv*. Or, din examinarea textului de lege criticat, rezultă că acesta nu este de natură să îngreuească dreptul la apărare. Persoana interesată, chiar dacă nu dispune de o cale de atac împotriva încheierii prin care prima instanță sau instanța de apel a respins cererea de revocare, înlocuire sau încetare de drept a măsurii preventive, poate reitera o nouă cerere de revocare. Lipsa posibilității de a ataca cu recurs anumite încheieri pronunțate în cursul urmăririi penale sau în cursul judecării în primă instanță și în apel cu privire la măsurile preventive este în concordanță cu art. 5 paragraful 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia „*orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau deținere are dreptul să introducă un recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii sale și să dispună eliberarea sa dacă deținerea este ilegală*”;

— art. 53 din Constituție privind *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și art. 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind *Limitarea folosirii restrângerii drepturilor*. Curtea constată că dispozițiile art. 141 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală nu pun în discuție restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale. Astfel, nicio prevedere a Legii fundamentale nu dă o consacrare expresă dreptului la exercitarea căilor de atac în orice condiții;

— art. 52 din Constituție privind *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*, precum și art. 1 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind *Obligația de a respecta drepturile omului* și, respectiv, *Interzicerea abuzului de drept*, nu au incidență în cauză și, în consecință, nici criticile formulate prin raportare la aceste prevederi nu pot fi reținute. Este de reținut că încheierile pronunțate de către instanțele de judecată sunt acte de procedură și nu acte administrative.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nelu Gioni Cazacu în Dosarul nr. 2.036/89/2007 al Curții de Apel Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 466

din 22 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458, art. 461 lit. d) și art. 414² alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458, art. 461 lit. d) și art. 414² alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Jozsef Toth în Dosarul nr. 7.183/217/2007 al Judecătoriei Oradea.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.183/217/2007, **Judecătoria Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458, art. 461 lit. d) și art. 414² alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Jozsef Toth într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 16, art. 21 alin. (1)—(2), art. 61 și art. 124 alin. (1) și (3) din Constituție. Arată că interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție art. 458 și art. 461 lit. d) din Codul de

procedură penală, prin Decizia nr. VIII din 5 februarie 2007, creează o discriminare între anumite categorii de persoane condamnate cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile în cazul condamnărilor definitive. Mai susține că, având în vedere prevederile art. 414² alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală, potrivit cărora dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe, deciziile în interesul legii pot fi asimilate unor norme legale prin lămuririle pe care le aduc privitor la textele supuse unor recursuri în interesul legii. În aceste condiții apreciază că se încalcă dispozițiile art. 21, 61 și ale art. 124 alin. (3) din Constituție.

Judecătoria Oradea consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 458, art. 461 lit. d) și art. 414² alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 458 (Intervenirea unei legi penale noi): *„Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea, ori o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 12, 14 și 15 din Codul penal.*

Aplicarea dispozițiilor din alineatul precedent se face din oficiu sau la cererea procurorului ori a celui condamnat, de către instanța de executare, iar dacă cel condamnat se află în executarea pedepsei, de către instanța corespunzătoare în grad în a cărei rază teritorială se află locul de deținere sau unitatea unde condamnatul execută pedeapsa la locul de muncă.”;

— Art. 461 lit. d) (Contestația la executare): *„Contestația contra executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri: [...]*

d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, precum și orice alt incident ivit în cursul executării.”;

— Art. 414² alin. 3 teza finală (Recursul în interesul legii): *„Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”*

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, ale art. 61 privind rolul și structura Parlamentului și ale art. 124 alin. (1) și (3) privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 414² din Codul de procedură penală consacră instituția recursului în interesul legii, cale extraordinară de atac. Rațiunea instituirii recursului în interesul legii este aceea de a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, și nu de a se reforma hotărârile judecătorești definitive. În acest sens, teza finală a alin. 3 al art. 414² din Codul de procedură penală prevede că dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.

În consecință, Curtea reține că această soluție legislativă nu încalcă cu nimic prevederile art. 16 din Constituție, aplicându-se tuturor persoanelor, fără privilegii sau discriminări, dar fără a avea efect asupra hotărârilor judecătorești anterior pronunțate. Nici accesul liber la justiție și nici dreptul la un proces echitabil nu sunt încălcate, având în vedere faptul că deciziile pronunțate ca urmare a formulării unui recurs în interesul legii sunt obligatorii pentru instanțele ierarhic inferioare, acestea urmând să țină seama de ele în judecarea cauzelor aflate pe rolul lor în modul prevăzut de lege.

Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 414² din Codul de procedură penală față de art. 61 din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută. Scopul căii de atac a recursului în interesul legii nu este acela de creare a unor norme de drept, ci interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul țării de către Înalta Curte de Casație și Justiție, care se pronunță exclusiv asupra chestiunilor de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești.

Curtea mai constată că nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 414² din Codul de procedură penală față de art. 124 alin. (1) și (3) din Constituție. În Decizia nr. 528 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 26 februarie 1998, Curtea a statuat că „principiul supunerii judecătorului numai față de lege, potrivit art. 124 alin. (2) din Constituție, nu are și nici nu poate să aibă semnificația aplicării diferite și chiar contradictorii a uneia și aceleiași dispoziții legale, în funcție exclusiv de subiectivitatea interpretării unor judecători diferiți. O asemenea concepție nu ar putea duce decât la consacrarea, chiar pe temeiul independenței judecătorilor, a unor soluții ce ar putea reprezenta o încălcare a legii, ceea ce este inadmisibil, întrucât, legea fiind aceeași, aplicarea ei nu poate fi diferită”. De asemenea, Curtea a constatat că „asigurarea caracterului unitar al practicii judiciare este impusă și de principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deci inclusiv a autorităților judecătorești, deoarece acest principiu ar fi grav afectat dacă în aplicarea uneia și aceleiași legi soluțiile instanțelor judecătorești ar fi diferite și chiar contradictorii”.

În plus, prevederile art. 414² din Codul de procedură penală reprezintă expresia normei constituționale potrivit căreia „Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale”.

Curtea, prin Decizia nr. 77 din 8 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 23 februarie 2005, a stabilit că dispozițiile art. 461 din Codul de procedură penală sunt constituționale, constituind norme de procedură, adoptate conform art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia procedura de judecată este prevăzută numai prin lege. Curtea a reținut că art. 461 din Codul de procedură penală prevede, limitativ, cazurile în care se poate face contestație la executare. Contestația la executare este o modalitate de rezolvare a cererilor sau plângerilor ocazionate de punerea în executare a hotărârilor penale. Prin contestația la executare nu se reclamă nelegalitatea sau netemeinicia hotărârilor penale definitive, ci nelegalitatea ce s-ar constata prin punerea în executare a hotărârii. Ca atare, prin dispozițiile art. 461 din Codul de procedură penală nu se instituie privilegii sau discriminări, fiind aplicabile deopotrivă tuturor subiectelor de drept care se încadrează în situația prevăzută de textul legal criticat, fiind în concordanță cu prevederile art. 16 din Constituție, care consacră principiul egalității în drepturi.

Cu același prilej, Curtea a reținut că textul de lege criticat nu îngreudește liberul acces la justiție, întrucât contestația la executare reprezintă în sine o garanție a realizării acestui drept. Stabilirea unor reguli speciale de procedură, precum și a modalităților de exercitare a drepturilor procesuale, cum este și cea privind cazurile în care se poate face contestație la executare, este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale și nu încalcă liberul acces la justiție.

Soluția și considerentele cuprinse în decizia menționată își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele arătate nu poate fi primită nici critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458 din Codul de procedură penală.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 458, art. 461 lit. d) și art. 414² alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Jozsef Toth în Dosarul nr. 7.183/217/2007 al Judecătoriei Oradea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 469

din 22 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 1 lit. a) din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Isfănuț în Dosarul nr. 6.225/30/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6.225/30/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 1 din Codul penal**, excepție ridicată de Ioan Isfănuț într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei decizii penale a Tribunalului Timiș.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că textul de lege criticat este contrar prevederilor art. 16 din Constituție, deoarece „persoane aflate în aceeași situație juridică, de a fi inculpați și condamnați pentru acuzația de a fi săvârșit fapte având aceeași încadrare juridică, pot beneficia sau, dimpotrivă, nu pot beneficia de prevederile art. 81 din Codul penal, decât condiționat de un criteriu subiectiv, și anume de cuantumul pedepsei”. Mai susține că dispozițiile

art. 81 din Codul penal încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 124 alin. (2), întrucât „judecătorul ar trebui să facă o individualizare a modului de executare a pedepsei, fără limitările impuse de lege”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, dispozițiile art. 81 alin. 1 din Codul penal. Din susținerile autorului excepției rezultă că excepția de neconstituționalitate privește, în realitate, numai dispozițiile art. 81 alin. 1 lit. a) din Codul penal, asupra constituționalității cărora Curtea urmează a se pronunța.

Textul criticat are următorul conținut: „*Instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate*

persoanei fizice pe o anumită durată, dacă sunt întrunite următoarele condiții:

a) pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani sau amendă.”

Examinând excepția astfel cum a fost ridicată, Curtea constată că suspendarea condiționată a executării pedepsei este reglementată de legiuitor și pusă la dispoziția instanței ca mijloc de individualizare judiciară a executării pedepsei. Fiind o creație a legiuitorului, este firesc ca acesta să determine nu numai condițiile, dar și sfera de incidență a măsurii, respectiv să excludă de la aceasta persoanele care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave sau infracțiuni de violență care vădesc o pericolozitate aparte a infractorului. Câtă vreme aplicarea acestei măsuri se face prin hotărâre judecătorească, pronunțată ca urmare a finalizării procesului penal, nu poate fi primită susținerea în sensul că reglementarea criticată ar aduce atingere dreptului la un proces echitabil.

Referitor la susținerea autorului excepției, în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt contrare art. 16 din Constituție,

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 1 lit. a) din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Isfănuț în Dosarul nr. 6.225/30/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 470 din 22 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Maria Sav în Dosarul nr. 1.251/219/2007 al Judecătoriei Dej.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.251/219/2007, **Judecătoria Dej a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1 din Codul penal**, excepție ridicată de Maria Sav într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că „prin caracterul vag, de excesivă generalitate al reglementării, prin folosirea ambiguă a unor termeni sau expresii cu semnificație și conotații deosebit de cuprinzătoare în ordinea etică și juridică (adevăr, minciună, folos material injust, pagubă, inducere în eroare), textele de lege criticate aduc atingere liberei inițiative, întrucât creează posibilitatea ca „orice neadevăr proferat în cursul unei negocieri contractuale” să poată fi incriminat ca infracțiune. Totodată, se arată că incriminarea generală și vagă, prin textul de lege criticat, a „inducerii în eroare” ca element infracțional determină ca orice neînțelegere de către un partener economic a unor elemente contractuale să fie considerată ca având „dimensiune penală”, „cu consecințe grav inhibante pentru mediul economic modern”. Pentru aceste

motive se apreciază că textul de lege criticat încalcă dispozițiile art. 41 alin. (1), art. 45 și ale art. 53 alin. (2) din Constituție, precum și pe cele ale art. 22 și art. 23 alin. (1) și (3) din Declarația Universală a Drepturilor Omului. De asemenea, se susține încălcarea dispozițiilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât prevederile de lege criticate nu îndeplinesc cerințele de accesibilitate și previzibilitate ce trebuie să caracterizeze orice normă de incriminare.

Judecătoria Dej apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, referindu-se și la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Maria Sav în Dosarul nr. 1.251/219/2007 al Judecătoriei Dej.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 471

din 22 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător

Augustin Zegrean — judecător
Ion Tiucă — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 1 din Codul penal, care au următorul conținut: „*Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la prevederile art. 45 privind libertatea economică și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la legalitatea pedepsei. Astfel, prin Decizia nr. 403 din 16 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 19 iunie 2006, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată o excepție similară.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În plus, în acest dosar se mai invocă încălcarea prevederilor art. 41 alin. (1) și art. 23 alin. (1) și (3) din Declarația Universală a Drepturilor Omului, privind dreptul la muncă, precum și ale art. 22 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitoare la dreptul la securitate socială, în legătură cu care Curtea constată că nu au incidență în cauză și, în consecință, nici criticile formulate prin raportare la aceste prevederi nu pot fi reținute.

de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Patriko” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 9.742/288/2007 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.742/288/2007, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**, excepție invocată de Societatea Comercială „Patriko” — S.R.L. din Târgu Mureș într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii împotriva procesului-verbal de contravenție prin care i s-au aplicat sancțiuni contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 contravin prevederilor art. 44 alin. (2), (3) și (8), art. 45, art. 47 și art. 56 alin. (2) din Constituție, întrucât nivelul ridicat al amenzii echivalează practic cu o confiscare a averii, provocând, în cele din urmă, falimentul agentului economic astfel sancționat. De asemenea, consideră că prin aplicarea acestor dispoziții se îngreșește libertatea economică, nu se asigură așezarea justă a sarcinilor fiscale și nici un nivel de trai decent. Pe de altă parte, se arată că dispozițiile art. 14 din ordonanța de urgență criticată încalcă prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală, deoarece suspendarea activității agentului economic determină oprirea activității comerciale, concedierea salariaților și restrângerea libertății comerțului.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 11: „(1) Amenzile pentru contravențiile prevăzute la art. 10 se aplică operatorilor economici, cu excepția celor prevăzute la art. 10 lit. d), astfel:

a) faptele prevăzute la art. 10 lit. c), e), f), g) și o) se sancționează cu amendă de la 2.000 lei la 4.000 lei;

b) faptele prevăzute la art. 10 lit. a), b), h¹), i), j), l) și m) se sancționează cu amendă de la 8.000 lei la 40.000 lei;

c) faptele prevăzute la art. 10 lit. h), k) și n) se sancționează cu amendă de la 40.000 lei la 100.000 lei.

(2) Contravențiile prevăzute la art. 10 lit. d), aplicabile persoanelor fizice, se sancționează cu amendă de la 800 lei la 4.000 lei.

(3) Sumele găsite la punctele de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor aparținând operatorilor economici prevăzuți la art. 1 alin. (1), care nu pot fi justificate prin datele înscrise în documentele emise cu aparate de marcat electronice fiscale, în registrul special, menționat la art. 1 alin. (4), ori prin facturi fiscale, după caz, sunt considerate fără proveniență și se confiscă, făcându-se venit la bugetul de stat. De asemenea, se confiscă sumele încasate din livrarea de bunuri ori prestarea de servicii după suspendarea activității operatorilor economici, potrivit art. 14.”;

— Art. 14: „(1) Neîndeplinirea obligației operatorilor economici prevăzuți la art. 1 de a se dota cu aparate de marcat electronice fiscale la termenul prevăzut la art. 6 atrage și suspendarea activității unității până la momentul înlăturării cauzelor care au generat acestea.

(2) Nerespectarea de către operatorii economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că a mai exercitat controlul de constituționalitate a dispozițiilor art. 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, prin prisma aceluiași critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în prezentul dosar și prin raportare la art. 44, 45 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 355 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 497 din 8 iunie 2007, și Decizia nr. 529 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 28 iunie 2007, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, pentru considerentele acolo reținute.

Cele statuate prin decizia menționată își păstrează valabilitatea, în cauza de față neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții în această materie.

În plus, în acest dosar se mai invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 47 privind nivelul de trai și ale art. 56 alin. (2) referitoare la așezarea justă a sarcinilor fiscale, în legătură cu care Curtea constată că nu au incidență în cauză, și, în consecință, nici criticile formulate prin raportare la aceste prevederi din Constituție nu pot fi reținute.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit.d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Patriko” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 9.742/288/2007 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 545

din 13 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3, art. 124 alin. 1 și art. 147 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3, art. 124 alin. 1 și art. 147 din Codul familiei, excepție ridicată de Ștefan Sorin Filipidescu în Dosarul nr. 18.654/300/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii formulate de autorul excepției de acordare a unui nou termen pentru lipsă de apărare și pentru a lua cunoștință de punctele de vedere ale autorităților cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că autorul a avut suficient timp de la momentul transmiterii dosarului de către instanța de judecată pentru angajarea unui apărător.

Curtea Constituțională, deliberând, respinge cererea de acordare a unui nou termen.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Face referire la jurisprudența anterioară a instanței de contencios constituțional, potrivit căreia dreptul părintelui căruia nu i s-a încredințat copilul de a avea legături personale cu acesta este recunoscut în considerarea interesului exclusiv al copilului. Totodată, apreciază că motivul de neconstituționalitate invocat nu privește textul de lege criticat, ca atare, ci aplicarea acestuia, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 18.654/300/2006, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3, art. 124 alin. 1 și art. 147 din Codul familiei**. Excepția a fost ridicată de Ștefan Sorin Filipidescu într-o cauză având ca obiect desfacerea căsătoriei, încredințarea minorului și stabilire vizită minor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „minorul nu a mai văzut-o de mulți ani pe mamă, datorită stării de sănătate a acesteia, astfel încât se pune problema contradicțiilor și șocurilor emoționale la care poate fi supus minorul, constrâns să execute un program de vizitare impus, prin aplicarea unor dispoziții legale care, prin conținutul lor, încalcă drepturi fundamentale, constituționale”. Consideră că prevederile art. 43 alin. 3 din Codul familiei sunt neconstituționale, fiind contrare atât dispozițiilor constituționale privind dreptul la integritatea psihică a minorului, cât și celor referitoare la dreptul la ocrotirea sănătății și protecția copiilor, „în măsura în care se aplică și părintelui pus sub interdicție.” Susține că prevederile art. 124 alin. 1 din Codul familiei raportate la prevederile art. 147 din același cod sunt neconstituționale, fiind contrare dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 22 alin. (1), „în măsura în care se referă la reprezentarea minorului de către tutorele părintelui pus sub interdicție, în acțiunile personale, cum este cea privind stabilirea unui program de vizitare pentru minor.”

Tribunalul București — Secția a III-a civilă apreciază că prevederile art. 43 alin. 3 din Codul familiei sunt constituționale. Invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la art. 43 alin. 3 din Codul familiei, cu prilejul soluționării unei excepții de neconstituționalitate având același obiect. Astfel, arată că s-a statuat de către Curte faptul că dreptul părintelui divorțat, căruia nu i s-a încredințat copilul, de a avea legături personale cu acesta și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și

pregătirea lui profesională este recunoscut în considerarea interesului exclusiv al copilului.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale, fiind în acord cu dreptul la viață și la integritate fizică și psihică. Totodată, menționează că celelalte dispoziții constituționale invocate nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 43 alin. 3, art. 124 alin. 1 și art. 147 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, având următorul cuprins:

— Art. 43 alin. 3: *„Părintele divorțat, căruia nu i s-a încredințat copilul, păstrează dreptul de a avea legături personale cu acesta, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională.”;*

— Art. 124 alin. 1: *„Tutorele are obligația de a administra bunurile minorului și de a-l reprezenta în actele civile, însă numai până la data când acesta împlinește vârsta de paisprezece ani.”;*

— Art. 146: *„În caz de nevoie și până la rezolvarea cererii de punere sub interdicție, autoritatea tutelară va putea numi un curator pentru îngrijirea persoanei și reprezentarea celui a cărui interdicție a fost cerută precum și pentru administrarea bunurilor.”*

În ceea ce privește prevederile art. 43 alin. 3 din Codul familiei, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor

constituționale ale art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică al persoanei, art. 34 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la ocrotirea sănătății și ale art. 49 alin. (1) privind protecția copiilor și a tinerilor.

Cât privește prevederile art. 124 alin. 1 și art. 147 din Codul familiei, autorul excepției invocă contrarietatea acestora cu dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 22 alin. (1) relative la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică al persoanei și ale art. 57 referitoare la exercitarea drepturilor și a libertăților cu bună-credință.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 43 alin. (3) din Codul familiei reglementează dreptul pe care îl are părintele căruia nu i s-a încredințat copilul de a păstra legături personale cu acesta, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională.

Curtea constată că autorul excepției critică modul de aplicare a art. 43 alin. 3 din Codul familiei de către instanța de judecată, deoarece s-a acordat părintelui pus sub interdicție și căruia nu i s-a încredințat copilul posibilitatea de a păstra legăturile personale cu acesta, prin stabilirea unui program de vizite, în opinia autorului aducându-se atingere, astfel, integrității psihice a minorului. De asemenea, autorul critică și modul de aplicare a prevederilor art. 124 alin. 1 din Codul familiei raportate la art. 147 din același cod, tutorelui părintelui pus sub interdicție, în acțiunile personale, cum este și cea privind stabilirea unui program de vizitare pentru minor.

Curtea constată că motivul de neconstituționalitate invocat nu privește textul de lege criticat, ca atare, ci aplicarea acestuia, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței instanței de contencios constituțional.

Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, *„Sunt neconstituționale prevederile actelor [...] care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției”*, alin. (3) al aceluiași articol stabilind că instanța constituțională *„se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”*.

Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri că nu intră în atribuțiile sale cenzurarea aplicării legii de către instanțele judecătorești, controlul judecătoresc realizându-se exclusiv în cadrul sistemului căilor de atac prevăzut de lege. În acest sens, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, *„Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”*.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. 3, art. 124 alin. 1 și art. 147 din Codul familiei, excepție ridicată de Ștefan Sorin Filipidescu în Dosarul nr. 18.654/300/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 562

din 15 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 6 alin. (1)
din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Berg Sistem Gaz” — S.A din București în Dosarul nr. 10.491/300/2007 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire și la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire și la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 10.491/300/2007, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Berg Sistem Gaz” — S.A. într-o cauză având ca obiect o somație de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16, 21 și 24 din Constituție, pe considerentul că imposibilitatea de a administra probe pentru a-și dovedi apărările este de natură să încalce dreptul la apărare și egalitatea în drepturi, precum și că nu poate dovedi neexecutarea culpabilă a unei obligații care incumbă creditorului, fapt juridic ce se dovedește prin martori sau probe tehnice, iar taxa de timbru fixă oferă un acces mai facil creditorului decât în situația în care ar promova cererea pe calea dreptului comun.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 1: „*Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*

(2) *Suma ce reprezintă obligația prevăzută la alin. (1), precum și dobânzile, majorările sau penalitățile datorate potrivit legii se actualizează în raport cu rata inflației aplicabilă la data plății efective.*”;

— Art. 6 alin. (1): „*Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art.4.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că asupra constituționalității art. 1 și 6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și răspunzând unor critici similare celor formulate în prezenta cauză. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 244 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 26 aprilie 2007, Decizia nr. 173 din 6 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 18 iunie 2003, Decizia

nr. 251 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 6 iulie 2004, Decizia nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, sau Decizia nr. 198 din 13 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 19 iunie 2003, prin care, pentru considerentele acolo reținute, Curtea a respins excepțiile de neconstituționalitate invocate.

În plus, prin Decizia nr. 100 din 14 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 6 martie

2008, respingând excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și art. 10 din această ordonanță, Curtea a răspuns unor critici similare celor formulate în prezenta cauză.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței mai sus menționate, soluțiile pronunțate de Curte cu acele privilejii, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Berg Sistem Gaz” — S.A din București în Dosarul nr. 10.491/300/2007 al Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2008.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 588

din 20 mai 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 516 pct. 8 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 516 pct. 8 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cuantic” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 12.434/233/2007 al Judecătoria Galați.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 12.434/233/2007, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 516 pct. 8 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cuantic” — S.R.L. din Galați.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că, deși în cazul înstrăinării voluntare, actul prin care se transferă dreptul de proprietate nu este suficient pentru evacuarea persoanelor care se află în posesia imobilului, fiind necesară promovarea separat a unei acțiuni în acest sens, în cazul înstrăinării silite, actul de adjudecare constituie titlu executoriu împotriva debitorului sau a oricăror persoane care dețin posesiunea imobilului. Or, în condițiile în care Constituția stabilește că dreptul de proprietate și dreptul la inviolabilitatea domiciliului pot fi restrânse doar în baza unei hotărâri judecătorești, dispozițiile art. 516 pct. 8 din Codul de procedură civilă, care atribuie executorului judecătoresc competența de a

Întocmi actul de adjudecare și de a porni executarea silită pentru evacuarea unei persoane dintr-un imobil adjudecat, încalcă prevederile constituționale sus-menționate, precum și pe cele prevăzute în art. 16, 21 și 24 din Constituție.

Judecătoria Galați apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că debitorul poate contesta în instanță licitația organizată pentru vânzarea imobilului, putând cere pe această cale inclusiv desființarea vânzării dacă aceasta s-a realizat cu încălcarea dispozițiilor legale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția ca fiind neîntemeiată, arătând că actul de adjudecare întocmit de executorul judecătoresc are natura unui act juridic complex, care produce efecte atât pe planul dreptului material, cât și în plan procedural. Astfel, în temeiul acestuia se produce transferul dreptului de proprietate asupra bunului imobil urmărit de la debitor la adjudecatar și, tot în baza acestui act, având putere de titlu executoriu, adjudecatarul poate cere debitorului urmărit sau oricărei alte persoane punerea sa în posesia bunului.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 516 pct. 8 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*După plata integrală a prețului sau a avansului prevăzut de art. 515 și după expirarea termenului de 15 zile prevăzut la art. 401 alin. 1 lit. a), executorul, pe baza procesului-verbal de licitație, va întocmi actul de adjudecare, care va cuprinde următoarele mențiuni: [...]*

8. mențiunea că actul de adjudecare este titlu de proprietate și că poate fi înscris în cartea funciară, precum și a faptului că, pentru adjudecatar, constituie titlu executoriu împotriva debitorului, dacă imobilul se află în posesiunea acestuia din urmă, sau împotriva oricărei persoane care are în posesiune ori deține în fapt, fără niciun titlu, imobilul adjudecat.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, 20, 21, 24, 27, 44, 124, 126 și 136. De asemenea, sunt încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 și ale

art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor de lege criticate, prin Decizia nr. 56 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 11 martie 2004. Cu acel prilej, a reținut că dispozițiile art. 516 pct. 8 din Codul de procedură civilă nu creează nici o discriminare între părțile raportului juridic și, prin urmare, nici o limitare a liberului acces la justiție, întrucât nu se poate reține o similitudine între situația juridică a debitorilor, a creditorilor sau cea a terților adjudecatari de natură să permită caracterizarea regimului juridic diferențiat ce le este aplicabil ca fiind discriminatoriu.

În ceea ce privește încălcarea accesului liber la justiție și a dreptului la apărare, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual — constituie o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă în detrimentul altor titulari de drepturi. Întrucât accesul liber la justiție, ca, de altfel, oricare alt drept fundamental, consacrat ca atare de Constituție, are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept, Curtea consideră că stabilirea de către legiuitor a acestor limite nu aduce nicio îngrijire dreptului în sine, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generale proprii unui stat de drept.

De altfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut, desigur, ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional. Or, Curtea constată că reglementarea dedusă controlului satisface exigența impusă de norma constituțională, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 21, 24 și 53 din Legea fundamentală.

Nici critica de neconstituționalitate a textelor de lege în raport cu art. 44 din Constituție, referitor la garantarea dreptului de proprietate privată, nu este întemeiată, întrucât prin executarea silită a unei obligații de plată rezultate dintr-un titlu executoriu emis conform legii se asigură realizarea drepturilor legale ale creditorului. Stabilirea conținutului și limitelor dreptului de proprietate — cărora li se subsumează reglementările în cauză — implică în mod necesar o restrângere a exercițiului său în considerarea drepturilor și intereselor altor persoane. Departe de a constitui o atingere a dreptului subiectiv în sine, asemenea reglementări creează condițiile indispensabile valorificării acestuia. În consecință, dispozițiile art. 516 pct. 8 din Codul de procedură civilă nu numai că nu contravin prevederilor constituționale invocate, ci, dimpotrivă, le dau expresie într-o manieră specifică, dar indubitabilă.

Atât considerentele, cât și soluția deciziei amintite sunt pe deplin valabile și în cauza de față, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 516 pct. 8 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cuantic” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 12.434/233/2007 al Judecătorei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

